

בעניין:

ארגון העיתונאים בישראל – הסתדרות העובדים הכללית החדשה
באמצעות עוה"ד ד"ר מורן סבוראי או אמיר בשה או גלעד זבידה או בוריס מריאקרי,
מרחוב מצדה 7 (מגדל ב.ס.ר. 4, קומה 23), בני ברק;
טל: 03-7743000; פקס: 03-7743001; office@bszlaw.co.il
ובאמצעות הלשכה המשפטית של האגף לאיגוד מקצועי ע"י עוה"ד חנה שניצר רהב
ואח'

המבקש להצטרף כ"ידיד בית המשפט"

- לבין -

1. רון אהרון קובי ת.ז. 28856888

המשיב 1 (המבקש בהליך העיקרי)

2. חן ביאר ת.ז. 200425487

3. יפעת גליק 060636685

המשיבים (המשיבים בהליך העיקרי)

בקשת ארגון העיתונאים בישראל להצטרף להליך כ"ידיד בית המשפט"

בית המשפט הנכבד מתבקש להתיר למבקש, ארגון העיתונאים בישראל – הסתדרות העובדים הכללית החדשה (להלן: "המבקש" או "הארגון" או "ארגון העיתונאים") להצטרף להליך שבכותרת כ"ידיד בית המשפט" (להלן: "הבקשה" או "בקשת ההצטרפות"), ולשטוח את עמדתו בפני בית המשפט הנכבד, וזאת מן הטעמים המפורטים להלן.

א. מבוא

1. בפני בית המשפט הנכבד מונחת "בקשה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת" (להלן: "הבקשה העיקרית") שהוגשה על ידי מר רון אהרון קובי, ראש העיר הנבחר זה מקרוב של טבריה (להלן: "מר קובי").
2. זאת, לאחר שבית משפט השלום בטבריה נעתר לבקשתו של מר קובי, והעניק לו צו למניעת הטרדה מאיימת במעמד צד אחד כנגד העיתונאים, המשיבים בבקשה, הם העיתונאי מר חן ביאר והעיתונאית גבי יפעת גליק (להלן יחד: "העיתונאים") (להלן ביחס לצו שניתן למניעת הטרדה מאיימת: "הצו" או "ההחלטה").
3. חרף התייחסות בפתחה של ההחלטה לחופש העיתונות ולחשיבותו, ניתן צו הקובע איסורים גורפים, כבדי משקל וחמורים, המצרים את צעדיהם של העיתונאים, פוגעים בחופש התנועה שלהם, פוגעים ביכולתם לסקר את הפרשה, ובתוך כך פוגעים גם ביכולתם לממש את חופש העיתונות ואת זכות הציבור לדעת.
4. הצו ניתן, כאמור במעמד צד אחד, בו-ביום, ללא שמיעת העיתונאים או מי מטעמם, וללא שמיעתן של עובדות מצד הצדדים, ממילא גם ללא שניתנה האפשרות להזים את התמונה העובדתית שצוירה על ידי מר קובי. גם לא למותר לציין, כי חלק מפרטי הצו, כגון האיסור להיכנס לתחום דירתו של מר קובי, כלל אינם עולים כחיוניים מפרטי העובדות שהובאו על ידו – ודוק: מר קובי כלל לא טען שהעיתונאים, או מי מהם, או מי מטעמם, נכנס לתחום דירתו.
5. וכך נקבע בהמשך ההחלטה:

"יחד עם זאת, לאחר שעיינתי בבקשה ולאחר ששמעתי את דברי המבקש, נחה דעתי כי המשיבים נקטו הטרדה מאיימת כלפי המבקש בהתנהלותם כלפי המבקש, וכי ההטרדה נעשתה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית לשלמות חיי המבקש.

- על כן, ניתן בזה צו מניעת הטרדה מאיימת, האוסר על המשיבים כדלקמן:
- א. להטריד את המבקש בכל דרך ובכל מקום.
 - ב. להיכנס לדירה בה מתגורר המבקש בבית ברחוב שמעון דהאן 5/4 בטבריה, או להימצא בקרבתה בתחום של 100 מטר.
 - ג. ליצור עם המבקש כל קשר בעל פה, בכתב, או בכל אמצעי אחר.
- הצו יעמוד בתוקפו עד לשמיעת הבקשה במעמד הצדדים הנקבעת ליום 11.11.2018 בשעה 11:00 בפני כב' השופט סאמר ח'טיב.
- ככל שהמשיבים לא יאשרו הגעתם לדיון באמצעות הטלפון, הם ישומנו לדיון באמצעות המשטרה".ⁱⁱ

6. ארגון העיתונאים יטען כבר בשלב זה כי המדובר בהחלטה פוגענית ביותר, הפוגעת בערכי יסוד של השיטה ובהם זכות הציבור לדעת, חופש הביטוי וחופש העיתונות. עוד פוגעת ההחלטה – כאמור – בחופש התנועה של העיתונאים, וזאת לימים רבים ביותר תוך ששמיעת הבקשה במעמד הצדדים נקבעה רק בעוד שבוע ימים ממועד מתן ההחלטה. הקביעות החמורות והפוגעניות, ולרבות זו הקובעת כי העיתונאים יוזמנו לדיון באמצעות המשטרה (!) אינן סבירות, ואינן עומדות בכללים בסיסיים של מידתיות, ובנוסף ובאופן בו ניתנו גם עלולות לפגוע בשמם הטוב ובמוניטין המקצועי של העיתונאים, כמו גם ליצור אפקט מצנן פוגעני בחופש העיתונות בכללותו.
7. המשיב 1 בבקשה העיקרית, חן ביאר, הוא כתב תאגיד השידור הציבורי – כאן (להלן: "תאגיד השידור") בצפון (להלן: העיתונאים").
8. המשיבה 2 בבקשה העיקרית, יפעת גליק, היא כתבת מגזין ותחקירים, המועסקת בחטיבת הטלוויזיה של תאגיד השידור (להלן: "העיתונאית") (העיתונאי והעיתונאית ביחד: "העיתונאים").
9. העיתונאים מועסקים בתאגיד השידור שהוא תאגיד סטטוטורי שהוקם מכוח חוק השידור הציבורי הישראלי, תשע"ד – 2014 במקומה של רשות השידור הישראלית שנסגרה. תאגיד השידור משדר ברדיו, בטלוויזיה ובדיגיטל. הוא הוקם בשנת 2015 מכוח החוק הנ"ל ובמרוצת החודשים הראשונים טרם יום התחילה, קלט עובדים ופעל במתכונת חלקית להקמת אורגני התאגיד, ועדות, לוח שידורים וכדומה. ביום התחילה, 15.5.2017, החל התאגיד לשדר ברדיו ובטלוויזיה.
10. בנסיבות העניין, הארגון יטען, כי הליך זה מעורר היבט מהותי ועקרוני הנוגע למעמד העיתונאי בישראל וחופש העיתונות, ומכאן בקשתו להתייצב בהליך כידיד בית המשפט וליתן את עמדתו ולפיה, בקליפת האגוז, יש לדחות מכל וכל את הניסיון הפסול להרתיע עיתונאים מלבצע את מלאכתם העיתונאית באמצעות בקשה צינית לצו הרחקה (!) של העיתונאים. זאת, כאשר ביסוד הדברים עניינו של הצו המבוקש אינו אלא מניעת יכולתם של העיתונאים לסקר את המסוקר, ראש עיר נבחר.
11. לאור האמור, יתבקש בית המשפט הנכבד להתיר לארגון להגיש את עמדתו בהליך בפניו.

ב. ואלה נימוקי הבקשה

הארגון ומעמדו בהליכים משפטיים

12. ארגון העיתונאים בישראל הוא הסתדרות מקצועית הפועל במסגרת הסתדרות העובדים הכללית החדשה (להלן: "ההסתדרות").
13. בשורות הארגון חברים כ- 3,000 עיתונאים והוקמו באמצעותו ועדים ב-23 כלי תקשורת שונים ובכלל זה, חברת החדשות הישראלית (חדשות 2), ידיעות אחרונות; גלובס; רדיו "קול חי"; חברת חדשות 10, הארץ/דה מרקר; וואלה! ועוד. ארגון העיתונאים הוא כיום הגוף המרכזי והגדול ביותר העוסק בייצוג העיתונאים במעמדם כעובדים וכמי שנושאים בשליחות ציבורית. הארגון יציג גם במסגרת תאגיד השידור ומגן על העיתונאים בו.
14. הארגון הוא איגוד ארצי, פרופסיונאלי ענפי, בדומה לאיגודים פרופסיונאליים אחרים בהסתדרות, והוא קולט לשורותיו עובדים בכל מקצועות העיתונות, כמעוגן בתקנון הארגון. ארגון העיתונאים פועל לשמירה על זכויותיהם ועל ייצוגם של עובדים בכל מקצועות העיתונות, הן במישור הקיבוצי והן במישור הפרט, ולרבות במישור הפרופסיונאלי. הארגון פועל באמצעות תקנון וחבריו פועלים בהתאם לתקנון האתיקה של מועצת העיתונות בישראל. הארגון שם לו למטרה, בין היתר, לעשות שימוש בכלים איגודיים (יוניוניסטיים), כדי להגן על חופש העיתונות ועל העיתונאים כעובדים בהקשר זה.
15. מוסדותיו של הארגון, ובהם מזכירות, הנהגה, ועדת חברים, ועדת אתיקה וכדומה, הם מוסדות פעילים שחבריהם הם עיתונאים פעילים. אלו מכירים מלפני ולפנים את עבודת העיתונאי ואת הבעיות הייחודיות הניצבות בפני

העיתונאי ביום-יום. הארגון מקדיש תשומת לב מיוחדת לשינויים העצומים המתרחשים בעולם העיתונות בעקבות המהפכה הדיגיטלית והשלכותיהם על חופש הביטוי ועל מעמדם של העיתונאים כעובדים.

16. במסגרת פעולותיו כארגון פרופסיונאלי עורך הארגון פעילויות שונות בנוגע למעמדו של העיתונאי ושמירה על חופש העיתונות וזאת מתוך מטרה לשמור על עיתונות חופשית ועצמאית, הראויה לאמון הציבור. בנוסף, הארגון נועל מול משטרת ישראל וצה"ל במסגרת פניות על רקע פגיעה בעיתונאים. כמו כן, הארגון השתתף בישיבות בוועדות הכנסת בנושא ובכלל זה, בוועדת חוץ וביטחון בנושא פגיעה של צה"ל בעיתונאים ביו"ש; השתתפות בשדולה למען חופש העיתונות והביטוי; השתתפות בוועדה המיוחדת לענייני רשות השידור ועוד. הארגון חבר במועצת העיתונות ונציגו חברים בבית הדין לאתיקה של מועצת העיתונות.

17. הארגון פורש חסותו על מקרים שונים הנדונים בבתי המשפט, כפי שעשה ועושה במקרים קודמים, ביחס לעיתונאים אחרים שנפגעו והפגיעה בהם נגעה לאינטרסים המוגנים על ידי הארגון או למטרות המוגנות על ידי הארגוןⁱⁱⁱ. כך למשל, הארגון הצטרף כ"ידיד בית המשפט" להליך, במסגרתו עתרה משטרת ישראל לחשיפת מקורות עיתונאים של עיתונאי המועסק בחברת החדשות הישראלית^{iv}; הארגון היה צד להליך משפטי בבית הדין לעבודה, וזאת כתובע נוסף במסגרת הליך פרט, בנוגע לפיטוריו של עיתונאי על רקע טענות העיתונאי לפגיעה בחופש העיתונות;^v כך למשל, הארגון הצטרף כ"ידיד בית המשפט" להליך, במסגרתו עותר העיתונאי אבנר הופשטיין לסעדים, בין היתר, בהתייחס לפגיעה בחופש העיתונות^{vi}.

18. זאת ועוד. במסגרת המשאים ומתנים הקיבוציים שהארגון מנהל עם כלי התקשורת הוא דורש להביא לידי ביטוי את נושא האתיקה המקצועית, כחלק מההסכם הקיבוצי ומערכת יחסי העבודה במקום העבודה, ועל מנת לשמור על העיתונות החופשית ועל מעמד העיתונאים כעובדים פרופסיונאליים.

19. בהקשר זה ראוי להביא מדברי בית הדין הארצי לעבודה, שפסק במסגרת הליך של הארגון בפניו בנוגע למעמד-מקצוע העיתונות.^{vii}

20. הארגון כאמור הוא הסתדרות מקצועית הפועל במסגרת ההסתדרות. ההסתדרות היא אגודה עות'מאנית המהווה את ארגון העובדים הגדול במשק, אשר "שמה בראש מעייניה את טובת העובד ופועלת בכל המישורים על מנת להגן על זכויותיו במקום עבודתו..."^{viii}.

21. סעיף 30(ב) לחוק בית הדין לעבודה, מקנה להסתדרות ולאורגנים מטעמה סמכות התייצבות בהליכים המתנהלים בבית הדין לעבודה. פסיקת בית הדין הארצי לעבודה אף הרחיבה את סעיף החוק הנ"ל על מנת לאפשר לארגוני עובדים ואו ארגוני מעבידים, שהינם בגדר צדדים מהותיים בסכסוך, ולכל מי שיש לו עניין בסכסוך או שעלול להיות לו עניין בסכסוך ובהשלכותיו, להתייצב בפני בית הדין ולטעון את טענותיהם^{ix}. בנוסף, הותר לא פעם מצב דברים בו הצטרפו מספר גורמים להליך, בין במעמד של "מתייצב בהליך" ובין במעמד של "מגיש עמדה", בהתאם לנסיבות.^x

22. טענת הארגון היא, כי ראוי להחיל הלכה זו גם בעניינינו – שכן השיקולים שהוחלו לעניין הרחבת זכות ההתייצבות בבית הדין לעבודה חלים – ולו על דרך ההיקש – גם בעניינינו. מהיבט אחר, וכפי שנראה להלן בפרק הבא, הרי שניתן להגיע לאותה תוצאה גם אם נבחן את ההלכה לעניין המוסד של "ידיד בית המשפט" והתפתחותה בבתי המשפט הכלליים.

יש לאפשר לארגון להצטרף להליך כ"ידיד בית המשפט"

23. בפרשת קוזלי הכיר בית המשפט העליון בקיומו של מוסד "ידיד בית המשפט" (*Amicus Curiae*) והתווה את השיקולים לצירוף המבקש להצטרף לדיון במעמד זה.^{xi}

24. רוח גבית למעמדו של ידיד בית המשפט נושבת גם ממעמדו של "העותר הציבורי" כפי שבא לידי ביטוי בפסיקתו של בית הדין הארצי לעבודה.^{xii}

25. האמור לעיל אינו נכון רק לגבי בית המשפט העליון ובית הדין הארצי לעבודה כמובן, אלא לכל ערכאה שיפוטית שהיא. בית הדין הארצי לעבודה קבע, כי שערו "אינם נעולים, ופתוחים הם בפני 'העותר הציבורי', וכי אמות המידה בכל הנוגע לזכות העמידה של 'העותר הציבורי' בבית-הדין לעבודה, כמוהן כאלה החלות בבית-המשפט העליון, כפי שנקבעו זה מכבר."^{xiii}

26. כך למשל, בפרשת אור סיטי נדל"ן נפסק בהקשר המיוחד של ארגון העובדים כי קיימת זכות להביע עמדה כידיד בית המשפט – תוך הדגשת האינטרס המיוחד והמומחיות שבידי ארגון העובדים, כדלקמן.^{xiv}

27. לאור ההלכה, שנפסקה בין היתר בפרשת קוזלי לעיל ובפרשות נוספות, מתאים המקרה הנדון לצירוף הארגון כ- "ידיד בית המשפט".

28. בענייננו, המעלה סוגיות משפטיות וציבוריות עקרוניות ביחס למעמד העיתונאי ואופן עבודתו, קיימת חשיבות מיוחדת כי גופים ציבוריים, ובפרט ארגון העיתונאים שהוא בעל אינטרס מיוחד להגן על העיתונאים ומומחיות מיוחדת לעשות כן – לרבות בהקשר לשמירה על העיתונות החופשית, יתייצב בהליך בו נדון הצורך בשמירה על עיתונות חופשית.

29. ברי אפוא כי, מתקיימים בענייננו התנאים הנדרשים לצירוף הארגון כידיד בית המשפט ולאפשר לו להשמיע טענותיה העקרוניות בתיק זה.

30. יש להוסיף כי הבקשה מוגשת טרם הדיון לגופו של עניין, בשלב מוקדם של ההליך, דבר המונע חשש לנזק למי מהצדדים, סרבול ההליך או עיכוב בהתנהלות הדיון^א.

ג. הרקע לבקשה

31. הרקע לבקשה הוא בניסיון של העיתונאים לבצע את מלאכתם העיתונאית נאמנה ולראיין נבחר ציבור – ראש עיריית טבריה ואולם, מלאכה זו נבלמה מילולית על ידי מר קובי שאף הגדיל לעשות ופנה לבית המשפט הנכבד בבקשה נושא ההליך.

32. לפי מידע שהובא בפני הארגון, העיתונאים פנו בשעות היום 4.11.2018 למר קובי. מר קובי פתח את הדלת והצטרף לשני העיתונאים בחוץ תוך שהוא שוחח עמם בנעימות. אולם, כאשר העיתונאים החלו לשאול את מר קובי שאלות שהיו פחות נוחות לו הוא לפתע שינה את עורו והוציא טלפון נייד מכיסו והחל לתעד את העיתונאים במה שמכונה "לייב בפייסבוק". לאורך הסרטון, כפי שניתן לראות ממנו, מר קובי השתמש כלפי העיתונאים במילים בוטות לרבות אמירות שובניסטיות כלפי העיתונאית. אם לא די באמור, הוא כמעט הרים עליה יד במה שהביא אותה לזוז לאחור ברתיעה. לאחר מסכת המלל המביכה והמאיימת מר קובי נכנס למכוניתו ונסע. יובהר, כפי שגם עולה מהסרטון כי העיתונאים לא נגררו אחרי מר קובי ולא הגיבו לדבריו האלימים אלא החרישו, תום שהם שומרים על איפוק, ונדהמים מדבריו וסגנונו ובכלל זה, השפה האלימה והעוקצנית באופן שאינו מכבד אף אדם, קל וחומר ראש עיר נכנס. כלל האירוע היה מחוץ לביתו של מר קובי, במקום שמר קובי הוביל אליו, ולא בחיק משפחתו, גם לא בקירוב.

33. עוד יצויין כי העיתונאים פנו למר קובי מתוך כוונה לאמת אותו עם ממצאים של תחקיר עיתונאי אודותיו.

ד. עמדת הארגון בתמצית

34. מדובר בבקשה קנטרנית, שמטרתה להביא לפעולת הרתעה מצד נושא משרה בכירה – ראש עיר נבחר של העיר טבריה, המעוניין לבצע את מלאכתו העיתונאית נאמנה: סיקור ודיווח עיתונאי של ראש עיר נבחר המעורר סימני שאלה רבים ביחס אליו. בכך יש כדי לפגוע בערכים ציבוריים רמי מעלה, ובהם זכות הציבור לדעת, חופש העיתונות וחופש הביטוי.

35. הבקשה נגד העיתונאים, מבקשת לחתור תחת מקצוע העיתונאות ולגרום לעיתונאים לחשוש מלבצע את תפקידם נאמנה ואף לרוקן אותו מתוכן של ממש.

36. נראה כי בקשה זו היא בעלת אופי של תביעת סרק ונולדה במחשבה תחילה - "להעניש" את העיתונאים על שהעזו לבצע את תפקידם ולא לפי אותם – תחת בקשה ל"צו מניעת הטרדה" תלויה ועומדת – שלא לבצע את עבודתם נאמנה זאת בצירוף מסר הרתעתי לפעם הבאה בה יבקש העיתונאים - או עיתונאים נוספים - לבצע את תפקידם. בכך תופס המבקש בבקשה העיקרית שתי ציפורים במכה אחת.

37. בארצות הברית תביעות מסוג זה הן שכחות, ומכונות שם תביעות SLAPP (Strategic Lawsuit Against Public Participation), ובתרגום חופשי לעברית, תביעות אסטרטגיות נגד ביטוי ציבורי.

38. תביעות ה SLAPP הינן תביעות סרק המוגשות מלכתחילה על ידי גורם בעל יכולת לא על מנת "לנצח" בהן בכתלי בית המשפט אלא על מנת לשמש כאמצעי לחץ על הנתבעים לוותר על מאבקו הציבורי או אחר אותו הוא מנהל כנגד התובע. ההנחה העומדת ביסוד הגשת תובענה כזו היא כי הנתבע, אשר בדרך כלל "חלש" יותר ודל באמצעים, לא יוכל לעמוד בנטל הכלכלי הרב של ניהול הליך משפטי וכן במעמסה הנפשית.

39. לא למותר לציין, כי פסיקת בתי המשפט הכירה בעיתונאות כמקצוע בעל מאפיינים ייחודיים. בבסיס מקצוע העיתונאות עומד עקרון היסוד של חופש הביטוי וחופש העיתונות. לעיתונות, הכתובה והמשודרת, תפקיד מרכזי

וחשוב במשטר דמוקרטי, הן בביקורת על רשויות השלטון והן במתן במה למגוון דעות רחב בציבור. העיתונאי פועל במסגרת מקצועית (פרופסיונאלית) מוגדרת היטב, הקובעת כללים להתנהלותו ומטילה עליו חובות ומגבלות, מכוח תפקידו. קבלת הבקשה עלולה לפגוע בערכי יסוד של השיטה, בצורה בלתי סבירה ובלתי מידתיות תוך יצירת איום לאושיית הדמוקרטיה. לצד חובותיו וזכויותיו של העיתונאי כעובד, מוטלות על העיתונאי חובות ייחודיות הנובעות ממקצועו. העיתונאי כפוף לתקנון האתיקה המקצועית של העיתונות, המטיל עליו חובות רבים וביניהן יושר והגינות; לא להימנע מלפרסם מידע שקיים עניין ציבורי בפרסומו בשל לחצים (פוליטיים, כלכליים ואחרים, לרבות חרם או איום בחרם מודעות); אובייקטיביות; הימנעות ממצב של חשש לניגוד עניינים ועוד.

40. העיתונאים ומבקרי תקשורת, טום רוזנטיל וביל קובאץ' מציינים בהקשר זה עשרה עקרונות חיוניים לעבודה עיתונאית של ממש (שאינה תעמולה או חומר מסחרי גרידא), ובהם מחויבות לאמת; תובת נאמנות לאזרחים, קוראי העיתונים, נוכח הסביבה עתירת האינטרסים המרכיבה את העיתון ומשפיעה על מלאכת העיתונאי; מחויבות לפרקטיקה של וידוא עובדות; חובה להשתמש במצפון המקצועי ולהשמיע את קולו; חובה לפעול מתוך עצמאות ואי-תלות; ויסות פעולתם של מוקדי כוח בחברה והתנהלות "ככלבי שמירה" של שלטון החוק; מתן במה למגוון דעות ולשיח ציבורי המאפשר "שוק רעיונות"; מחויבות לסיפור הסיפור באופן מעניין ורלבנטי; מחויבות לשרטוט תמונת עולם מקיפה; ומחויבות עשירית – הדדית – החלה על האזרחים בקליטת המידע ובעיקר בעולם האינטראקטיבי בו שוכנת העיתונות בת ימינו.

41. במדינת ישראל טרם אומצה דוקטרינת תביעות ה SLAPP ואולם, מקובלת בה שיטת "סילוקן על הסף" של תביעות שנחזות לתביעות סרק או טורדניות. על בתי המשפט לעשות שימוש בשיטה זו במקרה של תביעות סרק שמשקלן הראייתי כמשקל נוצה ולהטיל על התובע (המשיב 1) הוצאות במשקל כבד וזאת נוכח התנהלותו ונוכח הצורך הציבורי להרתיע תובעים מלנסות ולהטיל את אימתם באמצעות תביעות סרק, על עיתונאים שמבקשים לעשות את מלאכתם נאמנה, שאם לא כן, תוך זמן מה ימצאו עצמם עיתונאים בישראל, כמו בארצות הברית, מול הררי תביעות ובקשות לצווי הרחקה.

42. בטרם נעילה יצוין כי לא ידוע לארגון על מקרה בו הוצא צו הרחקה נגד עיתונאי, והדבר מדבר בעד עצמו.

ה. סיכום

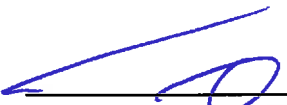
43. בית המשפט הנכבד יתבקש להתיר לארגון להצטרף להליך כידיד בית המשפט, על מנת להביא את עמדתו כמייצג של ציבור העיתונאים בישראל בסוגיות משפטיות וציבוריות העולות מעצם הגשת "בקשה לצו מניעת הטרדה מאיימת" כנגד עיתונאי בישראל.

44. לבקשה זו אין מצורף תצהיר שכן היא מבוססת על נימוקים משפטיים בלבד.

45. מן הדין ומן הצדק להיעתר לבקשה.

אמיר בשה, עו"ד
ב"כ ארגון העיתונאים בישראל

ד"ר מורן סבוראי, עו"ד

היום, 5.11.2018

ⁱ כך במקור. הכוונה למילה "יזומנו".

ⁱⁱ סעיפים 4-7 להחלטה.

ⁱⁱⁱ למקרים שונים בהם נחלץ הארגון לעזרתו של עיתונאי בעבר ר': ס"ק 12-11-2016 ארגון העיתונאים בישראל – אחוזת הירש ישראל תשנ"ד בע"מ, (פורסם בנבו, 28.7.2013); ס"ק (ת"א) 13-08-37876 הסתדרות העובדים הכללית החדשה, ארגון העיתונאים בישראל – אחוזת הירש ישראל (תשנ"ד) בע"מ, (פורסם בנבו, 6.1.2014); סק (ת"א) 13-10-17962 הסתדרות העובדים הכללית החדשה – ארגון העיתונאים בישראל – סיטינט בע"מ, (פורסם בנבו, 27.10.2013); ס"ק (ת"א) 12-02-32893 הסתדרות – ידיעות אינטרנט, (פורסם בנבו, 22.4.2012).

^{iv} ר' ע"ח (ת"א) 16-01-47724 מדינת ישראל נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ.

^v ר' עע (ארצ"ל) 17-09-60463 שבע תקשורת נ' ארגון העיתונאים בישראל ואח'.

^{vi} ס"ע 17-11-47499 אבנר הופשטיין נ' משרד הביטחון – גלי צה"ל (החלטה מיום 3.6.2018).

vii עסק (ארצי) 59352-10-13 ידיעות אינטרנט בע"מ (שותפות רשומה) נ' ארגון העיתונאים בישראל, ניתן ביום 21.8.2014 ופורסם במאגרים).

viii מתוך אתר האינטרנט של ההסתדרות: www.histadrut.org.il.

ix ר' בר"ע 529/99 ההסתדרות החדשה – התאחדות התעשיינים בישראל ואח' (לא פורסם).

x יר' בעניין זה: עסק (ארצי) 25476-09-12 הסתדרות העובדים הכללית החדשה, האגף להתאגדות עובדים – פלאפון תקשורת בע"מ, 2.1.2013.

xi מ"ה 7929/96 קוזלי נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(1) 529, 554 (1999). ר' בעניין זה גם ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000).

xii ע"ע 1233/01 יהודה אוריאל – עיריית הרצליה ואח', פד"ע לו 508 (2001) (להלן: "עניין אוריאל"); ר' גם עב (ת"א) 2073/07 ההסתדרות החדשה – עודד רובין ואח', פס"ד מיום 12.6.2008 ("... יש להדגיש כי המגמה הכללית העולה מפסיקתו של בית הדין הארצי לעבודה משקפת תפיסה לפיה יש להרחיב את זכות העמידה של 'העותר הציבורי'..."). ראוי להדגיש, כי בעניין אוריאל, התייחס בית הדין הארצי לעבודה גם למעמד של ידיד בית המשפט ולקשר הישיר שלו למעמדו של העותר הציבורי או צדדים שלישיים בכלל (ר' סעיף 9 (עמ' 519) לפסק הדין בעניין אוריאל).

xiii עניין אוריאל, 513.

xiv תא (ת"א) 18029-02-11 הסתדרות העובדים הכללית החדשה נ' אור - סיטי נדל"ן בע"מ ואח' (ניתנה ביום 11.5.2011 ופורסמה במאגרים), סעיף 11.

xv בש"א (ת"א) 1013/01 ההסתדרות הכללית החדשה - ארגון שחקני הכדורסל - מכבי אשדוד (25.1.2002).